

[Steffensen]

sømmene for at finde en rimelig løsning på dette problem.

Det sidste er § 9-sikkerhedskurserne. Selvfølgelig er der behov for dem. Det erkender ministeren også i redegørelsen og siger, at de vil blive opretholdt i fuldt omfang dér, hvor der er behov for dem. Men det er lige så sikkert, at der er områder, hvor der ikke er behov for dem. Derfor må vi hilse med tilfredshed, at ministeren også vil tage dette problem op.

Alt i alt må vi sige, at ministerens redegørelse er en fornuftig afvejning af nogle synspunkter, men at det ikke bør standse dermed, at man må gå videre med at arbejde med problemstillingerne i arbejdsmiljølovens ånd til gavn for os alle og for samfundet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Da man hørte fru Lone Dybkjærs indlæg, kom man uvilkårlig til at tænke på TV-udsendelsen »Og så til noget helt andet«. Det var, da hun talte om denne madelevator, som skulle godkendes hver måned. Der er ingen tvivl om, at sådan nogle regler selvfølgelig er med til at skabe en vis form for reaktion. Det håber vi da ikke fremover skal være arbejdstilsynets rolle. Selvfølgelig må man se på sådan nogle ting.

På den anden side vil det være meget farligt, hvis denne diskussion nu kun kommer til at handle om madelevatorer, for der er nogle arbejdsmiljøsygdomme, som er så slemme, at man ikke gør sig forestilling om det. Det drejer sig om de mennesker, der bliver ødelagt af opløsningsstoffer. Det er malere, det er typografer, og det er andre grupper også, men det er i høj grad de to grupper. Når man læser den rapport, som jo er baggrunden for redegørelsen og for diskussionen her i dag, må man tage sig til hovedet og sige: ja men de mennesker, det flertal inde i det danske folketing, er de da slet ikke klar over, at nu sættes alting i stå, og at det, der kommer ud af det, bliver, at vi får flere invalidepensionister, vi får flere mennesker, der simpelt hen går til? Og ikke kun de selv går til, deres familier går sandelig også til, for det er utåleligt at leve sammen med mennesker, der er ødelagt af arbejdsbetingede sygdomme. Det er så ulykkeligt, som noget kan være. Det var det ene, jeg kom herop for at sige.

Det andet, jeg kom op for at gøre opmærksom på, hænger sammen med, at man siger i redegørelsen og også fra borgerlige politikere, at det er alt for dyrt at gøre noget for arbejdsmiljøet, det er for dyrt for arbejdsgiverne. Jeg er ikke engang sikker på, at arbejdsgiverne som sådanne er enige heri. Jeg kender da til arbejdsgivere, som siger: vores organisation er alt for fast i den måde, hvorpå den kører dette arbejdsmiljøarbejde, for vi er nogle, som har gavn af, at vi får et ordentligt arbejdsmiljø, vi er nogle, som simpelt hen kan skabe arbejdspladser på, at vi får en ordentlig arbejdsmiljølovgivning. Den skal selvfølgelig opfylde sit hovedformål og sørge for, at folk ikke bliver syge af et usundt arbejdsmiljø, men det forhold, at vi har lavet udsagningsanlæg, støjværn og alle de ting, som vi er blevet gode til, fordi vi trods alt har haft en arbejdsmiljølov, har fået nogle til at forske i alle disse ting, og der er faktisk på visse områder ved at komme en eksport i gang af disse ting. De må nu se i øjnene, at der kommer i hvert fald ingen krav herindefra, og altså bliver der heller ikke brug for de produkter, som de var ved at udvikle somme steder. Det mener jeg ikke er en ordentlig erhvervspolitik.

Jeg ved godt, at der altid bliver sagt om socialistisk folkeparti, at vi er imod erhvervslivet. Det er vi faktisk ikke. Vi vil gerne overtage det, så glade er vi for det. Derfor skulle disse betragtninger også med. En god erhvervspolitik kan godt hænge sammen med, at man også laver et godt arbejdsmiljø, for der skal udvikles disse ting, og det kan give arbejdspladser til alle de mange, der går og bliver ødelagt af arbejdsløsheden. Det er ulykkeligt, at vi har fået en redegørelse, der går stik imod de hensigter, som egentlig skulle være det, man stod for, når man arbejdede med arbejdsmarkedsstof og især med arbejdsmiljøstof.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil blot spørge fru Lilian Gyldenkilde, om der er nogle muligheder for, at fru Lilian Gyldenkilde kunne anvise stoffer og farvemateriale, der kunne gøre det muligt at nedbringe de hygiejniske grænseværdier på en sådan måde, at man også kunne konkurrere over for udlandet. Jeg synes, det er væsent-